

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/21/2023
Identifikačné číslo spisu:	3721202133
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3721202133.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. J. S., R. U., N. XXXX/XX, zastúpeného splnomocnencom JUDr. Martin Bicko, advokát, s.r.o., so sídlom Dukelská 972/7, Považská Bystrica, IČO: 53559002 proti žalovanej G. X., U. XXX, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária MATUŠOV s.r.o., Púchov, Ul. 1. mája 1455, IČO: 54286611, o určenie neplatnosti závetu a listiny o vydedení, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/44/2021 (v súčasnosti Okresný súd Trenčín), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2022 sp. zn. 6Co/51/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica - v súčasnosti Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 06. apríla 2022, č. k. 6C/44/2021-143, žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanej do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník (výrok II.).

1.1. Vychádzajúc z ustanovení § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 2 ods. 1, § 194 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku, § 39, § 37 ods. 3, § 476 ods. 1 a 2, § 476d ods. 1, § 469 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 47 ods. 1 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „NP“) a vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal neplatnosti závetu a určenia, že dôvody vydedenia nie sú dané, je v celom rozsahu nedôvodná. Keďže v danom prípade žalobca svoj žalobný petit formuloval v zmysle uznesenia notára tak, že žiadal určiť, že závet poručiteľa je neplatný a že dôvody vydedenia nie sú dané, súd prvej inštancie konštatoval, že táto určovacia žaloba je procesne prípustná.

1.2. Súd návrh o určenie, že závet poručiťa je neplatný, zamietol. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že v danom prípade sa poručiť rozhodol pre spisanie závetu a listiny o vydedení na jednej listine vo forme notárskej zápisnice. Po preskúmaní obsahu závetu/listiny o vydedení poručiťa z 30. 05. 2016 súd dospel k záveru, že tento spĺňa všetky formálne náležitosti, ktoré zákon ukladá (§ 476d OZ v spojení s § 47NP). Je v ňom tiež uvedený deň, mesiac a rok, kedy bol podpísaný. Pokiaľ žalobca namietal jeho neplatnosť z dôvodu neurčitosti, keď v úvodnej časti notárskej zápisnice je uvedený dátum 30. 05. 2016 a v závere dátum 30. 05. 2015, súd konštatuje, že sa jedná o chybu v písaní, čo vyplýva z obsahu závetu/listiny o vydedení, keď správny dátum ich podpísania 30. 05. 2016 je uvedený 3 krát (jedenkrát číslicami a dvakrát slovom), nesprávny dátum 30. 05. 2015 je uvedený len raz, pričom v zátvorke za ním je slovné uvedenie správny dátum: tridsiateho mája dvetisícšesťnásť. Chybu v písaní jednoznačne potvrdil aj svedok JUDr. H. F., súdny komisár, ktorý spisoval závet, že závet bol podpísaný dňa 30. 05. 2016, čo podložil aj potvrdením o registrácii závetu v Notárskom centrálnom registri závetov, z ktorého mal súd za preukázané, že závetu bola pridelená zn. XXXX/XXXX a dátum a čas vykonania zápisu bol 30. 05. 2016 v čase o 15:02:43 hod., s tým, že v zmysle § 54 NP sa registrujú tieto úkony v NCRz po ich vykonaní bez zbytočného odkladu. Samotná chyba v písaní v predmetnom záveť/listine o vydedení nespôsobuje v zmysle § 476 ods. 2 OZ v spojení s § 37 ods. 3 OZ ich absolútnu neplatnosť. Súd poukázal na skutočnosť, že notárske listiny sú verejnými listinami, pričom pri dokazovaní sa vychádza z toho, že potvrdzujú pravdivosť toho, čo je v nich osvedčené alebo potvrdené, ak nie je preukázaný opak.

1.3. Ďalej prvoinštančný súd skúmal či listina spĺňa aj ďalšie materiálne náležitosti vydedenia, a to konkrétny dôvod vydedenia ustanovený v § 469a OZ. Žalobca sa domáhal určenia, že listina o vydedení poručiťa je neplatná dôvodiace, že poručiť vecne, miestne, časove nekonkretizoval dôvody vydedenia a tiež ich nešpecifikoval tak, aby bolo nespochybniteľné, že je správanie subsumovateľné pod niektorý dôvod vydedenia alebo viaceré dôvody vydedenia. Tiež poukázal na to, že poručiť odmietal pomoc žalobcu. Podľa súdu prvej inštancie listina o vydedení obsahuje dostatočne konkrétny dôvod vydedenia, preto nemožno konštatovať, že je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná.

1.4. K skutkovej podstate neposkytnutia pomoci v chorobe, starobe alebo iných závažných prípadoch v rozpore s dobrými mravmi, mal súd preukázané, že poručiť minimálne od začiatku roku 2015 výrazne pociťoval neposkytovanie pomoci zo strany žalobcu, napriek tomu, že túto potreboval. Vyplýva to nielen zo samotnej listiny o vydedení z 30. 05. 2016, ale aj z ručne písaného závetu z 15. 02. 2016, ktorý je obsahovo totožný ako závet z 30. 05. 2016 (teda popri ňom môže obstať v zmysle § 480 OZ). V ňom poručiť uvádza, že žalobca „sa o neho nestará, ako žije, čo denne potrebuje ...trvá to už rok...“. Súd poukazuje na to, že nemal pochybnosti o pravosti ručne písaného závetu poručiťom. Základné denné životné potreby poručiťovi zabezpečovala žalovaná s rodinou, ktorá trvale žila v jeho blízkosti, teda poručiť na túto pomoc nebol na žalobcu odkázaný, pričom žalobca ani tieto nemohol pokrývať z objektívnych dôvodov, keďže dlhodobo žil a pracoval v Rakúsku, avšak na druhej strane je zrejmé, že od roku 2014 mala žalovaná náročnú rodinnú situáciu, kedy jej ochorel aj manžel na rakovinu, v čoho dôsledku dňa 25. 09. 2020 zomrel, samotná žalovaná mala zdravotné problémy, a teda je pochopiteľné, že nebola schopná poručiťovi poskytnúť pomoc v takej kvalite, akú by si situácia poručiťa vyžadovala. Žalobca namiesto toho, aby sa v rámci svojich možností snažil uľahčiť situáciu svojou pomocou, neváhal v rozpore so zákonom a zásadami morálky, použiť vyhotovené nahrávky s úmyslom spochybniť celú starostlivosť žalovanej o otca. Súd tieto nezákonne vyhotovené nahrávky (a ich prepisy) nepripustil ako dôkaz, nakoľko (okrem iného) mali byť nimi preukazované skutočnosti, ktoré nesúviseli s predmetom konania. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že otec pociťoval nevďak zo strany žalobcu za to, čo všetko pre neho v živote urobil. Jedinú pomoc pre otca, ktorú žalobca v priebehu konania popísal bol nákup potravín, resp. občasné donesenie potravín z Rakúska, čo skutočne nemožno považovať za dostatočnú pomoc syna svoju otcovi v starobe a chorobe. Neposkytovanie pomoci vyčíta poručiť (otec) žalobcovi aj na nahrávke z 03. 04. 2015, 31. 01. 2016. V danom prípade nebolo preukázané, že by žalobca ponúkol pomoc poručiťovi a že by ju tento bezdôvodne odmietol.

1.5. K skutkovej podstate trvalého neprejavovania opravdivého záujmu, ktorý by ako potomok o poručiťa mal prejavovať, súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, že žalobca voči poručiťovi neprejavoval opravdivý záujem, ktorý by ako potomok o poručiťa prejavovať mal resp. pokiaľ ho aj prejavoval tento nemal charakter skutočného, vnútorného vzťahu ale formálneho, predstieraného, pričom tento záujem nezodpovedal riadnemu správaniu sa žalobcu ako

potomka k rodičovi (poručiťovi) spôsobom zodpovedajúcim zásadám spoločenskej slušnosti. Z výpovede žalovanej, svedka Ing. J. X., ktoré korešpondovali s vyjadreniami samotného poručiťa v predložených nahrávkach, tak zo strany žalobcu ako aj žalovanej, mal súd za preukázané, že otec túžil po pokojnom vzťahu so žalobcom, veľmi ho mrzelo ako dopadol jeho vzťah so žalobcom, stále dúfal, že sa žalobca zmení, začne sa chovať slušne a prijme ho späť (za ktorej situácie by bol závet/listinu o vydedení aj zrušil). Žalobcovi otec vyčítal jeho nezáujem, viackrát sa v rozhovoroch vyjadril, že sa nechce hádať, otec vyjadruje túžbu, aby ľudia lepšie nažívali (napr. nahrávka zo dňa 03. 04. 2015). Nepochybne mal záujem o blízky príbuzenský vzťah so žalobcom, nezáujem, resp. správanie žalobcu sa ho citovo dotýkalo, tento stav mu vadil. Nebolo preukázané, že by sa otec voči žalobcovi „otočil chrbtom zo dňa na deň“, ako to tvrdil žalobca. Naopak, proces rozvratu vzťahu medzi žalobcom a otcom prebiehal dlhodobo, postupne, pričom sa završil v roku 2014, kedy sa v dôsledku správania žalobcu samotný poručiť vyjadril, že sa so žalobcom nechce stretávať. Napriek tomu stretnutia naďalej prebiehali. Za relevantné súd považoval nahrávky z obdobia pred vyhotovením závetu/listiny o vydedení, nahrávky z 22. 08. 2014, 03. 04. 2015, 30. 12. 2015, 31. 01. 2016, 06. 03. 2016 predložené žalobcom ako aj nahrávky z 18. 12. 2020 a 20. 12. 2020, predložené žalovanou, kde sa poručiť vyjadruje aj k obdobiu pred spísaním závetu/listiny o vydedení. Žalobcom predložené nahrávky vyvracajú tvrdenie žalobcu, že iniciátorom hádok bol poručiť, naopak, je z nich zrejmé, že vyvolávateľom hádok bol práve žalobca. Súd zamietol žalobu aj v časti požadovaného určenia, že dôvody vydedenia uvedené v notárskej zápisnici nie sú dané.

1.6. K dôkazu nezákonne získaných obrazových, obrazovo-zvukových a zvukových nahrávok (bez súhlasu nahrávanej osoby - poručiťa) súd uvádza, že tieto podrobil testu proporcionality, teda posúdil ich vhodnosť, potrebnosť a primeranosť a dospel k záveru, že výnimočne vykoná aj takýto nelegálny dôkaz. Vzal pritom do úvahy, že predmetné nahrávky poručiťa sú spôsobilé preukázať podstatnú skutočnosť, t.j. skutočnú vôľu poručiťa, tiež poskytovanie/neposkytovanie potrebnej pomoci žalobcom a jeho opravdivý záujem/nezáujem o poručiťa. Zároveň vykonanie takéhoto dôkazu bolo potrebné vzhľadom na dôkaznú núdzu, keďže kľúčový svedok, t. j. poručiť (ani jeho manželka) už nežije, ostatní svedkovia sú blízke osoby strán sporu a súčasne mal za to, že záujem strán sporu na unesení dôkazného bremena je vyšší než záujem na ochrane osobnostného práva poručiťa porušeného získaním nezákonného dôkazu.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. septembra 2022, č. k. 6Co/51/2022-177, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd doplnil, že v notárskej zápisnici, ktorej obsahom je závet a listina o vydedení, je uvedený skutočný deň, mesiac a rok, kedy bola podpísaná a tým je deň 30. 05. 2016. Dátum v uvedenej listine neabsentuje, je v nej uvádzaný opakovane s tým, že v jednom prípade je uvedený ako 30. 05. 2015, avšak aj za ním je slovom uvedený dátum 30. 05. 2016, ktorý je uvádzaný viackrát a je tak zrejmé, že ide len o chybu v písaní (preklep), ktorá v zmysle § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka nespôsobuje neplatnosť závetu a listiny o vydedení, keďže nemá vplyv na určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu. Ani okolnosť, že chyba v dátume uvedenom v notárskej zápisnici nebola opravená spôsobom upraveným NP nemá za následok neplatnosť závetu. Chyba v písaní nemôže mať bez ďalšieho za následok neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či bola alebo nebola opravená.

2.2. Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobca namieta vykonanie nezákonne získaných dôkazov, a to nahrávok poručiťa, ktoré súd prvej inštancie ako dôkaz pripustil a vykonal z dôvodu, že sú spôsobilé preukázať podstatné skutočnosti pre toto konanie, t. j. skutočnú vôľu poručiťa a tiež poskytovanie alebo neposkytovanie potrebnej pomoci žalobcom a jeho opravdivý záujem alebo nezáujem o poručiťa. Odvolací súd doplnil k záverom prvoinštančného súdu, že CSP kategoricky neobmedzuje súd stanovením zákazu vykonať dôkaz, ktorý bol získaný v rozpore so zákonom a okrem toho bol to práve žalobca, kto takéto dôkazy predložil v snahe preukázať ním tvrdený skutočný záujem o poručiťa a poskytovanie mu pomoci v čase, keď to potreboval, t. j. neexistenciu dôvodov vydedenia. Postup strany sporu, ktorá namieta vykonanie nezákonne získaného dôkazu, ktorý sama zadovážila a predložila v záujme preukázať svoje tvrdenia, a následne namieta takýto dôkaz ako nezákonný, keď je ním preukázaný opak, než strana zamýšľala preukázať, nemôže požívať právnu ochranu ako zjavné zneužitie práva.

2.3. Pokiaľ ide o dôvody vydedenia uvedené porúčiteľom v listine o vydedení, nemožno sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že by boli iba opisáním skutkovej podstaty § 469a ods. 1 písm. a) a b) Občianskeho zákonníka. Po tom, čo je v listine o vydedení uvedená skutková podstata, je v nej uvedený aj dostatočne konkrétny opis správania sa žalobcu voči porúčiteľovi v rozpore s dobrými mravmi, ktorým sú zároveň naplnené oba dôvody vydedenia.

2.4. Žalobca v odvolaní popisuje jednotlivé životné situácie ako mal o otca prejavovať záujem a pomáhať mu, avšak s týmito sa vysporiadal dostatočne už súd prvej inštancie a ani tento opis jednotlivých situácií žalobcom, namietanie množstva tvrdení svedkov a žalovanej a uvádzanie svojich vlastných tvrdení o vnímaní konkrétnych situácií nič nemení na tom, že z vykonaného dokazovania, najmä z nahrávok, na ktorých sú zachytené návštevy žalobcu u porúčiteľa a vlastné prejavy porúčiteľa, jednoznačne vyplýva, že žalobca sa pred spísaním listiny o vydedení správal k otcovi v rozpore s dobrými mravmi, neúctivo, slovné ho zhadzoval, pri návštevách mal záujem riešiť takmer výlučne majetkové veci, čím sú jednoznačne naplnené a preukázané dôvody vydedenia tak, ako ich popísal porúčiteľ v listine o vydedení. Výpovede žalovanej, svedka X. a písomné prejavy samotného porúčiteľa počas života len dopĺňajú a podporujú to, čo vyplýva zo samotných vyjadrení porúčiteľa zachytených na nahrávkach, t. j. existenciu dôvodov vydedenia žalobcu porúčiteľom, pričom z dôvodu, že tieto sú predovšetkým preukázané nahrávkami, nie je potrebné skúmať pravosť podpisov, resp. rukopisu porúčiteľa na listinách označených žalobcom. Odvolací súd nezistil žiaden relevantný dôvod na skúmanie duševného stavu žalovanej a svedka X. a odhliadnuc aj od ich výpovedí sú skutkové a právne závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, dostatočne preukázané a správne.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil.

3.1. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je daná z dôvodu, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy smerujúce k naplneniu dôvodov vydedenia. Dôkazmi preukázané skutočnosti (dobrý vzťah s otcom) súd vyhodnocoval úplne opačne ako je ich skutočný význam. Z nahrávok vytrhol z kontextu iba vety, ktoré súdu vyhovovali. Súd mal nahrávky posudzovať ako celok, ako dôkaz o určitom slede udalostí a skutočností. Dovolateľ tiež namietal, že vo vzťahu k posúdeniu platnosti listiny o vydedení a existencie dôvodov vydedenia odvolací súd postupoval tak, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP žalobca videl pri vyhodnotení listiny o vydedení ako platného právneho úkonu. Predmetný závet obsahuje presný dátum podpisania a nemohol byť v tom čase podpísaný, podľa dovolateľa je neplatný, pretože podľa ustálenej súdnej praxe za neplatný možno považovať závet, v ktorom sa uvádza iný než skutočný deň podpisania. Chýbajúci a nepresný dátum nemožno nahradiť iným dôkazom a súd je povinný prihliadať na tento nedostatok z úradnej povinnosti. Dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/5/2003 z 24. apríla 2003. Predmetná notárska zápisnica N XXX/XXXX bola napísaná na Notárskom úrade JUDr. F. 30. mája 2016 a obsahovala závet a listinu o vydedení a na záver je v nej uvedené, ... „že o tomto som túto notársku zápisnicu napísal, účastník si ju prečítal, schválil a na znak súhlasu s jej obsahom ju dnešného dňa pred mnou vlastnoručne podpísal v Považskej Bystrici dňa 30. mája 2015 /tridsiateho mája dvetisícšesťnást/.“ K oprave notárskej zápisnice nedošlo spôsobom upraveným v § 43 ods. 2 NP. V predmetnej veci notárska zápisnica bola vyhotovovaná 30. mája 2016, účastníkom bola podpísaná ako 30. mája 2015, čo vyvoláva neurčitosť a neplatnosť.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

10. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdeným

vadám zmätočnosti.

14. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP žalobca argumentoval nesprávnym postupom pri vyhodnotení dôkazov smerujúcich k naplneniu dôvodov vydedenia. Podľa dovolateľa dôkazy predložené na preukázanie vzťahu žalobcu s otcom boli súdmi vyhodnotené opačne, ako bol ich obsah a neboli posúdené ako celok.

15. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP. Dovoláním sa preto vo všeobecnosti nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

15.1. Zdržanlivosť najvyššieho súdu k preskúmvaniu hodnotenia dôkazov však v poslednom čase naráža na recentnú judikatúru ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 104/2022), v zmysle ktorej preskúvanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces, a teda preskúvanie hodnotenia vykonaných dôkazov je preskúvanie procesného postupu súdu.

15.2. Zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom neznamena, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Preto najvyšší súd má právo skúmať, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov a teda, či nedošlo týmto procesným postupom súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri III. ÚS 104/2022, bod 18 a 19).

15.3. Dovolací súd dodáva, že zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v čl. 15 Základných princípov CSP a v § 191 CSP vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamena, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamena ľubovôľu, lebo hodnotiaca úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania.

15.4. Právo na spravodlivý proces je preto naplnené aj tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/2004).

15.5. Summa summarum nedá sa vylúčiť, že k porušeniu tohto práva dôjde aj tým, že zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú (porov. I. ÚS 243/2007).

15.6. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov) je preto otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť dovolaciemu súdu predložená v dovolaní ako prípustný dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá tiež požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené.

16. So zreteľom na vyššie uvedené, vec prejednávajúci senát pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na

spravodlivý proces, kedy podstatou dovolacieho prieskumu nebolo prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu odvolacieho súdu pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania, ergo preskúmanie toho, či hodnotenie dôkazov je alebo nie je natoľko svojvoľné, že znamená zásah do tohto práva. Dovolací súd uvádza, že v konaní bolo za účelom preukázania dôvodov vydedenia vykonané súdom prvej inštancie rozsiahle dokazovanie, pričom nahrávky o návštevách žalobcu u poručiteľa súdy jednoznačne vyhodnotili tak, že smerovali k naplneniu dôvodov vydedenia. V okolnostiach danej veci súdy vyhodnocovali početné nahrávky z jednotlivých návštev žalobcu, dovolací súd poukazuje na podrobné opísanie a vyhodnotenie relevantného obsahu jednotlivých nahrávok súdom prvej inštancie. Žalobca v dovolaní nekonkretizuje v čom boli jednotlivé nahrávky vyhodnotené konajúcimi súdmi nesprávne, iba zovšeobecnenie nepostačuje na spochybnenie nesprávneho procesného postupu nižších súdov. Zároveň dovolací súd uvádza, že existencia dôvodov vydedenia nebola preukázaná len samotnými nahrávkami, ale aj výpoveďou žalovanej, svedka X. a písomnými prejavmi poručiteľa.

17. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmého omylu. Námietky žalobcu v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

18. Dovolateľ prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP odôvodňuje aj postupom odvolacieho súdu vo vzťahu k posúdeniu platnosti listiny o vydedení a existencie dôvodov vydedenia.

18.1. Takáto dovolacia argumentácia ale nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani po 01. júli 2016 (po prijatí nového procesného kódexu) nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

19. So zreteľom na uvádzané dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Dovolací súd vo vzťahu k označeným dovolacím dôvodom zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 ods. 1 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou odvolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

23. Najvyššiemu súdu sa žiada vo všeobecnosti k ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP dodať, že už vo viacerých rozhodnutiach dovolací súd vysvetlil (napríklad porovnaj so sp. zn. 6Cdo/123/2017, 1Cdo/253/2021), že v prípade ak dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil písm. a) a zároveň aj písm. b) a písm. c) § 421 ods. 1 CSP, tak súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou odvolacieho súdu riešená ustálene a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné. Označený nedostatok v odôvodnení predpokladov prípustnosti dovolania má za následok aj nemožnosť aplikácie § 440 CSP o viazanosti dovolacím dôvodom so vzájomne sa vylučujúcimi predpokladmi jeho prípustnosti. Vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom. Nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom len, ak sa týka otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ak je splnený predpoklad podľa písm. a) alebo podľa písm. b) alebo podľa písm. c) § 421 ods. 1 CSP.

24. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) sa vyššie uvedenými kritériami pre náležité uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP neriadil, keď zodpovedajúcim spôsobom nevymedzil nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ riadne nenaformuloval a nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. c) CSP, ani neoznačil rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Dovolateľ sa pri definovaní nesprávneho právneho posúdenia veci obmedzil na jednu vetu, že súd prvej inštancie a odvolací súd nesprávne vyhodnotili listinu o vydedení a priznali jej účinky platného právneho úkonu, pričom ku konkrétnym dôvodom pre ktoré konajúce súdy dospeli k deklarovanému záveru sa dovolateľ nevyjadruje.

24.1. Okrem toho, pri skúmaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio).

24.1.1. Dovolateľ v dovolaní citoval rozhodnutie najvyššieho súdu z 24. apríla 2003 sp. zn. 2Cdo/5/2003, učinil tak bez toho, aby z dovolania bolo zrejmé zadefinovanie väzby označeného

rozhodnutia najvyššieho súdu na konkrétne nesprávnosti, ktoré žalobca eventuálne videl v rozhodnutí odvolacieho súdu.

24.1.2. Označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24. apríla 2003 sp. zn. 2Cdo/5/2003 - R 77/2004 judikovalo „Dátum podpísania závetu musí byť pod následkom jeho neplatnosti uvedený priamo v záвете (na začiatku alebo na konci závetu), ktorý sa má dovŕšiť podpisom závetcu, a v prípade závetu podľa § 476b Občianskeho zákonníka aj podpismi svedkov, resp. iba podpismi svedkov (§ 476c Občianskeho zákonníka). Ustanoveniu § 476 ods. 2 Občianskeho zákonníka nezodpovedá, ak dátum podpísania závetu obsahuje iba osvedčovací doložka notára alebo iného úradu oprávneného osvedčovať pravosť podpisu na listinách". V uvedenom rozhodnutí sa posudzovala skutkovo a právne rozdielna otázka v tom, že závet deň, mesiac a rok podpísania neobsahoval, pričom ustanoveniu § 476 ods. 2 OZ nevyhovuje, ak dátum podpísania závetu obsahuje iba osvedčovací doložka notára alebo iného úradu oprávneného.

24.2. Z obsahu dovolania žalobcu možno tiež vyvodíť, že nesúhlasí s úvahami a skutkovými závermi ako prvoinštančného, tak aj odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. V tejto súvislosti predostiera rozhodné skutočnosti majúce vplyv na sporný nárok inak, ako ich zistili nižšie súdy a na základe nimi prezentovaného skutkového stavu tvrdí, že jeho žalobný nárok je oprávnený. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v tomto prípade namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

25. Relevantný je v tomto smere aj judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na to základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane". Aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti - „pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať", čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu právnej otázky".

25.1. V tomto kontexte aj ústavný súd vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť; preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky. V náleze I. ÚS 51/2020 ústavný súd výslovne uviedol, že „povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia odvolacím súdom."

26. Na okraj treba uviesť, že judikatúra do roku 1950 zastávala názor, že pokiaľ v dátume bol deň uvedený na záвете číselne a slovné a tieto údaje sa nezhodovali, nemalo to bez všetkého za následok neplatnosť závetu [Uhorská kráľovská kúria (najvyšší súd v Uhorsku do r. 1918) - 5527/1905]. Aj podľa nemeckej právnej úpravy platí, že chyba v dátume nemusí byť na škodu, „ak je možné správny dátum zistiť z iných okolností". Až keď vznikne pochybnosť o platnosti, pretože je časový údaj nepresný, a v danom časovom období existuje pochybnosť o vyhotovovacej spôsobilosti a pochybnosti nemôžu byť odstránené pomocou ostatných okolností a dôkazov, je závet neplatný - [pozri Němcová, D. Závět a její datace. Časopis pro právní vědu a praxi č. 4 (2017), Masarykova univerzita, Právnická fakulta, Brno]. Ukazuje sa, že i dátum môže byť do istej miery predmetom výkladu v súlade so zásadou in favorem negotii o tom, že by malo byť vyhodené v maximálnej možnej miere vôle poručiteľa.

27. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

28. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietal nesprávny

procesný postup súdov nižších inšancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplyva. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Dovolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 CSP súd odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.